

Bir Hayal

Bekleme salonundaydı ve etrafında gösterilerini yapmak için hazırlık yapan bir sürü insan vardı. Ateş çevirenler, bisikletle dolaşanlar, buz kesenler, topluca dans edenler, resim yapanlar, demirleri eğip bükenler, tuğlaları kıranlar. Hocası arada bir yanına gelerek iyi olup olmadığını soruyordu, kendisinden çok daha fazla heyecanlıydı ve sahneyle ilgili son düzenlemeleri yapmakla meşguldü. Eli telefonuna uzandı ve babasının gönderdiği mesajı bir kere daha okudu. ‘Seninle gurur duyuyoruz,’ yazmıştı babası, ağlamamak için sıktı kendini, makyajının bozulmasını istemiyordu ve ‘Az kaldı, şans dileyin,’ yazarak gönder tuşuna bastı. O sırada hocasının karşı taraftan yaptığı el işaretlerini gördü, sıra kendilerine gelmek üzereydi, yerinden kalkarak son kez aynaya baktı ve kalabalığın arasından geçerek onun yanına gitti. Merdivenlerden yukarı çıktılar ve sahne girişinin hemen yanına geldiler, ekibin diğer üyeleri onları bekliyordu. Meraklı gözlerle aralıktan sahneye baktı Hayal, genç bir kız eğittiği köpeğiyle birlikte çeşitli numaralar yapıyordu ve seyirciler sürekli alkışlıyordu onu. Dakikalar sonra puanlama bitti, kız ve köpeği yanlarından geçerek bekleme salonuna doğru ilerlediler. Sahneye çıkma sırası kendilerine gelmişti ve hocasının yüzüne son bir kez bakarak gülümsedi.

İçinde hissettiği o büyük heyecanla sahneye doğru yürüdü, salonu dolduran kalabalığın ellerini birbirlerine çarpışlarına baktı, alkışlıyorlardı onu ve tüm güzelliğiyle jürinin önüne gelerek gülümsedi. Bu yarışmada başarı kazanmak için neredeyse bir yıldır sahneye çıkacağı gösteri için çalışıyordu ve ikinci tura kalarak kendisini daha fazla insanın seyretmesi için önemli bir fırsat yakalamıştı. Üzerinde halasının diktiği mavi bir elbise vardı, yanaklarını okşarken el işaretleriyle dünyanın en güzel kızı olduğunu söylemişti ona ve gösterdiği cesaret için onu kutlamıştı. Bu yaptığı aslında cesaret değildi en yakınlarının dahi düşündüğü gibi, burada olmak hayata gönderilmiş bir sekizinci renkti. Büyük sessizliğinin içerisinde yalnız hissetmiyordu kendini, yüreğini dolduran o büyük sevgiyle dans ediyordu yıllardır ve bugün buraya hayatta en çok zevk aldığı şeyi yapmak için gelmişti yine. “Sana başarılar diliyoruz Hayal,” cümlesini okudu jürinin dudaklarından ve ellerini iki yana açarak seyirciye selam verdi.

Kendisine eşlik eden kişinin gözlerine baktı ve sol elini havaya kaldırdığını gördü, bu müziğin başladığını gösteriyordu. Onun ismi Oğuz’dı, konservatuar öğrencisiydi ve iki yıldır onunla birlikte dans ediyordu. Aralarında sevgi ve saygıya dayalı bir ilişki vardı, defalarca sormuştu ona bunu neden yaptığını, bu kadar zor ve ağır bir yükün altına girerek kendisine neden destek olduğunu. ‘Yapabildiklerine hayranım,’ demişti hep Oğuz, ‘Sen gerçekten çok özelsin’. Kendini bildiği günden bu yana hiç ses duymamıştı, müzik denilen kavramın ne demek olduğunu bilmiyordu ancak tüm benliğinde hissediyordu mucizevi bir şekilde. Notaları kalbinin atışı gibi bedeninin her yerinde algıyordu, onlara dokunabiliyordu, kokluyordu ve tadabiliyordu belki de.

Nerede olduğunu unutarak yüreğinde hissettiği mutlulukla birlikte dans etmeye başladı, kocaman sessizliğin içerisinde süzülerek sahneyi dolaştı bir yandan diğer yana ve her zaman ki gibi etrafını kuşatan dayanılmaz güzellikteki renkleri avuçlarının arasına hapsederek içine çekti. Hayatı boyunca hiç ses duymamış birisinin ritim duygusu da olamıyordu ve yapacağı bir yanlış hareket onu müziğin dışına çıkartabilirdi doğal olarak ama çok çalışmıştı istediği hayali gerçekleştirebilmek için. Günlerce, aylarca, yıllarca hiç durmadan çalışmıştı önündeki engelleri kaldırabilmek için ve asla yılmamıştı her ne olursa olsun. Eğitim merkezinde bu konuları hep tartışarlardı, insanın herhangi bir duyusunun eksik olması yapabileceklerine engel değildi ve tüm gerçeklik hangi yetenekle doğduğundan ibaretti sadece. Önemli olan işitmeden duyabilmek, görmeden bakabilmek ve dokunmadan hissedebilmektir. İnsanın engeli beyninin inanarak kabul ettikleriydi sadece ve gerçek özgürlük sınırları kaldırdığımız andan itibaren çevrenize yayılabiliyordu.

Kendi çevresinde döndü, Oğuz’dan uzaklaştı ve sahnenin ortasına gelerek gülümsedi. Birkaç

saniye sonra hiç duymadığı seslerden oluşan o güzel şarkıya eşlik etmesi gerekiyordu, bu saniyelerle ölçülebilecek bir zamanlamaydı ve ruhunu okşayan o büyüyle birlikte dudaklarını oynatarak şarkıyı söylemeye başladı. Birbirine çarpmaya başlayan eller, şarkıyı söyleyen asıl sanatçıyla aynı anda söylemeye başladığını gösteriyordu ve hocasının söylediği gibi bu diğer normal insanlarla karşılaştırıldığında çok büyük bir mucizeydi çünkü duyduğu, yıllarca eğitim aldığı halde ritimleri kaçırın, şarkılara geriden giren sayısız insan vardı dünya üzerinde. Bu belki yaşamın dengesini ifade ediyordu ya da bilinmeyenin ardına saklanan gizemi. Tekrar dans etmeye başladı ve son hareketini yaptıktan sonra gösteriyi sonlandırdı, mutluydu, huzurluydu ve kendisini alkışlayanlara tüm samimiyetiyle gülümsüyordu.

Heyecandan jürinin dudaklarını tam olarak okuyamadı, nefes nefeseydi ve yorulmuştu doğal olarak. Oğuz elinden geldiğince söylenenleri kendisine aktarmaya çalışıyordu, beğenmişlerdi, hareketler sıradan ama yine de etkileyiciydi ve müzik daha iyi olabilirdi. Ardından puanlamanın başladığını gördü sol tarafındaki büyük ekranda, hocası ona bahsederken sona yaklaştıkça müziğin hızlandığını ve bu sayede izleyenlerin durumu anlayabildiğini anlatmıştı. Kendisi için böyle bir şans yoktu, sayılar yükselmeye devam edecek, o an geldiğinde aniden duracaktı ve son saniyeye kadar umutla gülümseyerek beklemesi gerekiyordu. Öyle de oldu, sayılar yükseldi yükseldi ve elliye geldiğinde yeşil ışık yanarak o noktada kaldı. Gülümsemeye devam etti, kırgın değildi seyircilere, 'Yaptığının ne kadar büyük bir başarı olduğunu biliyor musunuz,' diye bağırarak gelmedi içinden asla ve el salladıktan sonra sahneden ayrıldı.

Kendisine bakan uzun boylu kişinin yanından geçerken, dünya üzerindeki en büyük engelin aslında insanların anlayışsızlığı olduğunu düşündü. Kendisine oy vermeyenlerin sağırlığın ne demek olduğu hakkında bir saniye bile düşünmediğinden emindi, onlar kendilerini eğlendirip eğlendirmediklerine bakmışlardı sadece ve belki de modern dünyanın tüketim çağına ayak uydurmuş bir televizyon programının ardındaki kandırılmış insanlardı. 'Yetenek' kelimesinin 'Reyting' kelimesine yenildiği bir savaşı hiçbir şey yapmadan sadece izleyen seyircileriydi onlar bu düzenin ve kendilerine ne söylenirse ona inanıyorlardı ne yazık ki. Bazen engelli olanın kendisi mi yoksa bu insanlar mı olduğundan emin olamıyordu ama en azından normal insanların engellilerin yaşadıklarını anlayabildiği gün dünya farklı bir yer olacaktı bunu biliyordu.

Merdivenlerden indi, yavaş adımlarla bekleme salonuna döndü yeniden ve hocasının ona doğru koştuğunu gördü içeri girdiğinde. Kendisi gibi sakin değildi, sinirlenmişti ve el işaretleriyle hissettiklerini anlatmaya başladı hemen. Yukarıda seyretmeye dayanamamıştı ve aşağı inerek ekrandan izlemişti gösteriyi. Yarışmanın adaletsizliğinden, jürinin kendisiyle ilgili hiçbir kelime söylememesinden bahsetti sonrasında ve bunu hak etmediklerini söyleyerek ona baktı üzgün gözlerle. Hocasını, seyircinin belki bana acımalarını istememişlerdir diyerek sakinleştirmeye çalıştı Hayal aslında öyle olmadığını bilerek, bunun bir öneminin olmadığını ve yapmak istediği başarıyı gerçekleştirdiğini ekledi. Senin elendiğin bu turda daha ne söylediğini bilmeyen altı yaşında bir çocuk birinci oldu diyerek koltuğa oturdu hocası, yüzü kıpkırmızıydı ve onu hayatında ilk defa bu kadar sinirli gördüğü için şaşkındı. Onun yanına oturdu ve böyle yapmamasını işaret etti. O sırada Oğuz'da yanlarına gelmişti, kucaklaştılar gülerek. 'Harikaydın,' dedi Oğuz ona, dudaklarını okuyabilmesi için kocaman açıp yavaşça hareket ettirerek. Sevgiyle sarıldılar ve anlamsız başarısızlıklarının anlamlı başarısını kutladılar hep birlikte.

Bir saat içinde eşyalarını toplayarak ayrılmışlardı stüdyodan, arabaya binerek kutlamaya gittiler deniz kenarında bir restorana ve sabaha kadar dans etmeye devam ettiler. Gözleri arada bir uzaklara kayıyordu yine de ve dua ediyordu yaşamaya devam edebildiği için kendi kendine Bu gece hayata gönderilmiş sekizinci bir renkti ve her şey daha yeni başlıyordu aslında.

Gökkuşağının yedi renginin olmadığını kabul etmek, sekizinci rengi görebilmek ve duyabilmektir yaşamak.

